

ТЕМА : Становлення, розвиток України як незалежної держави

1. Президентські вибори 1999 р. Формування більшості у верховній раді України. Всеукраїнський референдум.
2. Політична криза.
3. Вибори до верховної ради України 2002 р. та їхні наслідки.
4. Вибори президента України 2004 р. «ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ».
5. Суспільно-політичне та економічне життя України у 2005—2010 рр.

Література

1. Бойко О. Д. *Історія України*. - К., 1999.
2. Верига В. *Нариси з історії України (кінець XVIII - початок XX ст.)*. - Львів, 1996.
3. Дорошенко Д. *Нариси історії України*. - К., 1991. - Т. 1-2.

1. 31 жовтня 1999 р. відбулися вибори Президента України. У голосуванні взяли участь 70 % виборців. Виборчий бюлетень містив 13 прізвищ кандидатів у Президенти.

Перший тур не виявив переможця. Перше місце впевнено посів чинний Президент Л. Кучма, друге — П. Симоненко, третє — О. Мороз, четверте — Н. Вітренко. Шість кандидатів набрали менше 1 % голосів. Другий тур голосування був призначений на 14 листопада.

У гострій боротьбі Президентом України вдруге було обрано Л. Кучму. За нього проголосувало 56 % виборців, а за П. Симоненка — близько 38 %.

Уперше вибори не поділили Україну навпіл, адже Л. Кучма переміг не лише в центральних, а й у західних та східних областях України. Демократизм виборів визнали й іноземні спостерігачі, представники міжнародних організацій.

Після переобрання Президента відбулася зміна уряду. У грудні 1999 р. Прем'єр-міністром України було призначено тодішнього голову Національного банку України (НБУ) Віктора Ющенка. Він мав авторитет реформатора.

На посаді Прем'єр-міністра В. Ющенко пробув до квітня 2001 р. За період його прем'єрства в економічному житті країни відбулися важливі зрушення. Після десяти років падіння починаючи з 2000 р. намітилося економічне зростання. За період своєї діяльності уряд В. Ющенка зазнавав значного тиску з боку різних політичних сил і фінансово-промислових груп.

Показовою в цьому плані була доля міністра паливно-енергетичного комплексу Юлії Тимошенко, якій вдалося дещо стабілізувати становище в галузі й розв'язати значну частину проблем, що накопичилися. Проте її діяльність викликала постійну критику і нападки.

Зрештою Ю. Тимошенко усунули з посади і проти неї було порушено судову справу.

Важливим починанням уряду стали реформи в системі освіти — перша спроба запровадити 12-річну систему освіти.

На прискорення державотворчого процесу і проведення реформ позитивно вплинуло формування у складі Верховної Ради України парламентської більшості в кількості 237 депутатів. Її сформували в січні 2000 р. депутати 11 парламентських груп і фракцій, а також деякі позафракційні депутати. Більшість надала підтримку уряду В. Ющенка.

Формування більшості призвело і до змін у керівництві Верховної Ради України: Головою Верховної Ради України став І. Плющ.

Після президентських виборів ключовим питанням політичного життя стала реформа законодавчої гілки влади. Л. Кучма прагнув зміцнити президентську вертикаль і, відповідно, особисту владу. Із цією метою було організовано референдум начебто за «народною ініціативою».

На Всенародному референдумі, що відбувся 16 квітня 2000 р., понад 80 % виборців, що взяли участь у голосуванні, висловилися за:

- ☐ двопалатний парламент;
- ☐ за скорочення числа депутатів із 450 до 300;
- ☐ за ліквідацію права депутатської недоторканності;
- ☐ за надання Президенту права достроково припиняти повноваження Верховної Ради України, якщо остання протягом одного місяця не сформує постійну парламентську більшість або в разі незатвердження нею протягом трьох місяців підготовленого і поданого в установленому порядку Кабінетом Міністрів проекту державного бюджету України.

Виконання рішень референдуму поставило на порядок денний питання про внесення суттєвих змін до Конституції і виборчого закону. Проте через різні причини це не було здійснено. Реалізація результатів референдуму в тих умовах була шляхом до зміцнення одноосібної влади Л. Кучми і насадження в країні авторитарного режиму.

2. Узимку-навесні 2001 р. Україна опинилася в стані політичної кризи, яка була пов'язана з убивством опозиційного журналіста Г. Гонгадзе.

Під час слідства почали проявлятися негативні явища у верхніх ешелонах влади. До цього додалися записи майора СБУ М. Мельниченка, зроблені ним у кабінеті Президента, які начебто свідчили про причетність вищих посадових осіб до цього та інших резонансних злочинів (так званий «касетний скандал»).

Опозиція вирішила скористатися нагодою, щоб змінити владу в країні. Були організовані масові демонстрації та акції протесту, які завершилися сутичками з міліцією (9 березня 2001 р.).

Проте домогтися свого опозиція не змогла. Її сподівання здобути підтримку від чинного Прем'єр-міністра В. Ющенка не виправдалися.

26 квітня 2001 р. Верховна Рада України висловила недовіру уряду В. Ющенка, а 28 квітня 2001 р. його було звільнено з посади.

Новим Прем'єр-міністром став Анатолій Кінах.

Наприкінці весни наступ опозиції пішов на спад, владі вдалося подолати кризу. Проте її авторитет був суттєво підірваний як усередині країни, так і за кордоном. Політична криза значно вплинула на вибори 2002р.

3. Важливою подією політичного життя країни 2000—2001 рр. стало перегрупування політичних сил, особливо напередодні парламентських виборів 2002 р.

Згідно з новим законом в Україні запроваджувалася змішана система виборів, за якою 50 % депутатів обирається за партійними списками, а 50 % — у мажоритарних виборчих округах.

За підсумками голосування в загальнодержавному багатомандатному окрузі із 30 виборчих блоків і партій 4%-й бар'єр подолали:

- ✓ блок партій «Наша Україна» на чолі з В. Ющенком — 23,55 %,
- ✓ КПУ — 20,01 %,
- ✓ блок «За єдину Україну!» (В. Литвин) — 11,79 %,
- ✓ Блок Юлії Тимошенко (БЮТ) — 7,25 %,
- ✓ СПУ — 6,87 %,
- ✓ СДПУ(о) — 6,27 %.

28 травня 2002 р. було обрано керівництво Верховної Ради:

- ✓ головою став В. Литвин («За єдину Україну!»),
- ✓ першим заступником — І. Васильєв («За єдину Україну!»),
- ✓ заступником — О. Зінченко (СДПУ(о)).

Ключові комітети Верховної Ради України очолили представники «Нашої України». Фракція «За єдину Україну!» виявилася нежиттєздатною і вже в червні 2002 р. розпалася на шість фракцій: Партія регіонів — 52 депутати, «Трудова Україна» — 31, Партія промисловців і підприємців України — 20, «Народовладдя» — 17, Аграрна партія України — 17, «Демократичні ініціативи» — 15.

2002—2004 рр. в Україні пройшли в гострій політичній боротьбі. Л. Кучма намагався реалізувати політичну реформу, що передбачала перерозподіл владних повноважень у трикутнику Президент — Прем'єр-міністр — Верховна Рада України.

4. Вибори Президента України 2004 р., як і передбачали політичні експерти, політологи, стали переломними в історії України. Ще задовго до офіційного початку передвиборчої кампанії всі політичні сили країни, як урядові, так і опозиційні, почали готуватися до них.

Тривалий час залишалася незрозумілою позиція Президента України Л. Кучми. Конституційний Суд України визнав, що Л. Кучма, згідно з Конституцією України (1996 р.), перебуває при владі лише перший термін, хоча фактично минуло вже два терміни. Зрештою Л. Кучма відмовився від участі у виборах 2004 р. Кандидатом від влади став Прем'єр-міністр України В. Янукович.

Опозиційні сили згруппувалися навколо лідера «Нашої України» В. Ющенка.

Однією з особливостей передвиборчої кампанії стала велика кількість кандидатів у Президенти України — понад 20. Проте основна

передвиборча боротьба точилася між двома кандидатами — В. Януковичем та В. Ющенком.

Президентські вибори відбулися 31 жовтня 2004 р. Голоси виборців розподілилися таким чином: В. Ющенко — 39,26 % голосів, В. Янукович — 39,11 %, О. Мороз — 5,82 %, П. Симоненко — 4,97 %, Н. Вітренко — 1,53 %, А. Кінах — 0,93 %. Решта кандидатів набрали менше голосів.

Під час проведення виборів проявилася заангажованість ЦВК на чолі із С. Ківаловим, яка впродовж десяти днів не оприлюднювала остаточні результати голосування. Крім того, з'ясувалося, що робота комп'ютерної мережі ЦВК зазнавала зовнішнього втручання.

Заангажованість — вимушені дії представника неполітичної сфери діяти в руслі певної ідеології, доктрини, політичного курсу.

Такий розподіл голосів не виявив переможця, який мав набрати понад 50 %. Другий тур виборів було призначено на 21 листопада 2004 р. Політичними суперниками, як і в першому турі, були В. Ющенко та В. Янукович. Після першого туру про підтримку В. Ющенка заявили О. Мороз та А. Кінах. В. Януковича підтримала Н. Вітренко.

Новим у другому турі було те, що між двома кандидатами у Президенти України відбулися відкриті теледебати.

Голосування другого туру відбулося зі значними фальсифікаціями на користь кандидата від влади. Як результат, оприлюднені ЦВК дані про перемогу В. Януковича різке відрізнялися від даних екзит-полів, які засвідчували перемогу В. Ющенка.

Екзит-пол — вибіркове репрезентативне опитування виборців на виході з виборчих дільниць.

Обурені таким станом речей виборці відгукнулися на заклик опозиційного кандидата захистити свій вибір і вже ввечері 21 листопада зібралися на мітинг на центральній площі Києва — Майдані Незалежності.

Наступного дня мітинг переріс у масову мирну акцію протесту, яка тривала до 8 грудня 2004 р. Прихильники В. Ющенка використовували помаранчевий колір для позначення своєї участі в акції (стрічки, шарфи тощо), тому вона отримала назву **«помаранчева революція»**.

На вимогу частини депутатів відбулося позачергове засідання Верховної Ради України, щоб обговорити ситуацію і прийняти рішення. Проте проурядові фракції та комуністи відмовилися взяти в ньому участь. На цьому засіданні В. Ющенко як політичний акт прийняв присягу Президента України.

Ця акція додала наснаги мітингувальникам, кількість яких щодня зростала. У різні дні під час акції громадського протесту на Майдані Незалежності перебувало від 500 тис. до 1,5 млн осіб.

Проте 24 листопада о 18.30 ЦВК оголосила переможцем у виборах В. Януковича.

Така неприхована зневага та несправедливість призвели до радикалізації дій протестувальників. Лідери опозиції заявили про створення Комітету національного порятунку і проведення Всеукраїнського політичного страйку.

Почалася розбудова наметового містечка на Хрещатику й Майдані Незалежності. Київська міська влада та жителі міста надавали всіляку допомогу протестувальникам. Лідери опозиції закликали взяти в облогу будівлю Адміністрації Президента України, а згодом — і Кабінету Міністрів України.

Того ж дня до Києва почали з'їжджатися і прихильники В. Януковича (загалом близько 20 тис. осіб), які влаштували наметове містечко навпроти будівлі Кабінету Міністрів України.

У країні склалася вкрай напружена ситуація: загроза силових дій як із боку правоохоронних органів, так і з боку прихильників різних таборів, політична криза, загроза економічної кризи.

Тим часом Верховний Суд України наклав заборону на оприлюднення результатів виборів до моменту оголошення свого рішення.

27 листопада відбулося засідання Верховної Ради України, на якому було прийнято постанову про політичну кризу в Україні, визнано факт фальсифікації виборів та фактично анульовано рішення ЦВК. Парламент висловив недовіру ЦВК і назвав неприпустимим застосування сили проти учасників акції громадянської непокорі.

Прихильники В. Януковича взяли курс на розкол країни. «З'їзд депутатів усіх рівнів» у Сєверодонецьку закликав до проголошення Південно-Східної Автономної Республіки. Провідну роль у цьому процесі відігравали політичні лідери та керівники Донецької, Луганської, Харківської та інших областей. У західних і центральних областях країни місцеві Ради прийняли рішення про визнання Президентом України В. Ющенка.

Для вирішення складної ситуації до України з посередницькою місією прибули представники Польщі, Литви, Росії, ОБСЄ та ЄС. Зрештою за допомогою міжнародних посередників сторони конфлікту (Президент України Л. Кучма та кандидати у Президенти України В. Ющенко та В. Янукович) виробили формулу політичного врегулювання кризи. Проте все залежало від рішення Верховного Суду України, який 29 листопада взявся за розгляд скарги, поданої довіреними особами В. Ющенка про визнання незаконними дій ЦВК щодо оголошення переможця другого туру виборів і скасування відповідної постанови про його підсумки.

3 грудня 2004 р. Верховний Суд України визнав недійсними результати другого туру президентських виборів, оголошені ЦВК 24 листопада 2004 р., і призначив переголосування другого туру на 26 грудня 2004 р.

7 грудня Л. Кучма підписав Указ про відпустку В. Януковича на період передвиборчої кампанії і призначив М. Азарова виконувачем обов'язків Прем'єр-міністра України.

Щоб унеможливити масові фальсифікації під час переголосування, було розроблено зміни до Закону «Про вибори Президента України». Ці пропозиції, згідно з домовленостями, були поставлені на голосування у Верховній Раді України в пакеті зі змінами й доповненнями до Конституції України (політична реформа).

Переголосування 26 грудня 2004 р. дало такі результати: за В. Ющенка проголосувало 51,99 % виборців, які взяли участь у голосуванні, за В. Януковича — 44,21 %.

Інавгурація новообраного Президента України В. Ющенко відбулася 23 січня 2005 р. Прем'єр-міністром країни стала Ю. Тимошенко.

5. Після призначення Прем'єр-міністром країни Ю. Тимошенко новий уряд узявся активно реалізовувати обіцянки, що були дані на Майдані. Проте втілити в життя гасла й обіцянки виявилось непросто.

Уряд поставив перед собою кілька ключових завдань:

- 1) наповнити державний бюджет за рахунок ліквідації пільг в оподаткуванні, вільних економічних зон і всіляких тіньових схем отримання доходів; припинення контрабанди, маніпуляцій із поверненням податку на додану вартість (ПДВ);
- 2) підвищити доходи громадян за рахунок збільшення заробітної плати, розширення соціальних виплат.

Однак реалізація такого курсу Президента та уряду викликала розбіжності в самій команді й опір тих сил, інтереси яких зачіпали перетворення.

Загалом погіршилися економічні показники. Своє невдоволення політикою уряду почали висловлювати середні та дрібні підприємці, які найбільше підтримували «помаранчеву революцію». Неодноразово спалахували конфлікти в урядовій команді, 80 % якої не були однодумцями Ю. Тимошенко. Особливо загострилося протистояння між керівником РНБО України П. Порошенком та Ю. Тимошенко.

Конфлікт вибухнув 5 вересня 2005 р., коли перший держсекретар В. Ющенко О. Зінченко звинуватив П. Порошенка, помічника Президента О. Третякова й лідера фракції «Наша Україна» М. Мартиненка в корупції. Через три дні Президент відправив у відставку Ю. Тимошенко, П. Порошенка та О. Третякова.

Таким чином, у команді Президента відбувся розкол. Спроба примирити сили була невдалою, і на парламентські вибори колишні «помаранчеві» сили пішли різними командами.

Після перших місяців розгубленості у країні розпочалася консолідація «антипомаранчевих» сил. Вони активно заявляли про себе, використовуючи помилки «помаранчевої» влади.

У парламентських виборах 2006 р. взяли участь 45 партій і блоків. Проте 3%-й бар'єр подолали лише п'ять із них.

Найбільше голосів набрала Партія регіонів (32,14 %), другу позицію посів БЮТ (22,29 %), далі йшли «Наша Україна» (менше 14 %), СПУ (5,6 %), КПУ (3,6 %).

Вибори 2006 р. вперше відбулися за пропорційною системою. Проте головну роль у виборах відіграли не партійні програми, а авторитет лідерів.

Парламентська кампанія фактично стала продовженням президентських виборів 2004 р., а перемогу Партії регіонів розглядали як реванш за попередню поразку. Проте набраної кількості голосів регіоналам було недостатньо для формування самостійної парламентської більшості. До того ж «помаранчеві» сили разом мали більше голосів. Така ситуація

зумовила тривалий переговорний процес і жорстку боротьбу навколо формування парламентської більшості.

6 липня 2006 р. Головою Верховної Ради України було обрано О. Мороза. Це стало свідченням домовленості про створення Антикризової коаліції між Партією регіонів, КПУ і СПУ. Так, у результаті переходу СПУ до стану «антипомаранчевих» сил «помаранчеві» зазнали поразки. До того ж набули чинності поправки до Конституції України, які значно звужували обсяг повноважень Президента України.

У таких умовах В. Ющенко зробив спробу врятувати становище шляхом підписання всіма політичними силами Універсалу національної єдності. Проте цей документ не набрав юридичної сили. Лідер фракції БЮТ Ю. Тимошенко не підписала документ і наполягала на розпуску парламенту та призначенні нових виборів.

В. Ющенко не наважився на розпуск парламенту й подав до Верховної Ради України кандидатуру В. Януковича на посаду Прем'єр-міністра. Передбачалося створення широкої коаліції між Партією регіонів та «Нашою Україною», проте спільної роботи не вийшло: міністри — члени «Нашої України» були по черзі звільнені. Почалася боротьба за повноваження Президента, які не були остаточно розмежовані в результаті змін до Конституції (2004 р.). Крім того, частина депутатів «Нашої України» та БЮТ перейшла до Антикризової коаліції, яка оголосила себе Коаліцією національної єдності. Виникла загроза створення в парламенті конституційної більшості (300 депутатів) під керівництвом Партії регіонів. Це б нівелювало волевиявлення виборців, більшість яких голосувала за «помаранчеві» партії. Крім того, така більшість могла в будь-який момент змінити конституційні засади України.

У такій ситуації Президент України В. Ющенко 2 квітня 2007 р. видав Указ «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України і призначення дострокових виборів на 27 травня 2007 р.».

Більшість депутатів Верховної Ради (Коаліція національної єдності) не визнала Указ Президента України, вважаючи його неконституційним. Їх підтримали Прем'єр-міністр В. Янукович та члени Кабінету Міністрів України, які також відмовилися визнавати цей Указ і закликали своїх прихильників до протесту, у результаті переговорів було досягнуто політичних домовленостей, вибори було призначено на 30 вересня.

2 серпня 2007 р. в Україні почалася передвиборча кампанія, у якій узяли участь 20 партій і блоків.

На виборах 3%-й бар'єр подолали п'ять партій і блоків: Партія регіонів (34,37 %), БЮТ (30,71 %), блок «Наша Україна — Народна Самооборона» (14,15 %), КПУ (5,39 %), Блок Литвина (3,96 %). СПУ набрала 2,86 % і до парламенту не потрапила.

У новому складі Верховної Ради України БЮТ і блок «Наша Україна — Народна Самооборона» утворили парламентську більшість у складі 227 депутатів.

Головою Верховної Ради України було обрано А. Яценюка, а Прем'єр-міністром України — Ю. Тимошенко.

Однак через постійні конфлікти між Ю. Тимошенко та Адміністрацією Президента В. Ющенка у вересні 2008 р. коаліція припинила

своє існування. Відбулося її переформатування. До коаліції приєднався Блок Литвина.

У грудні Головою Верховної Ради України було обрано В. Литвина. Нова коаліція теж виявилася нежиттєздатною. Між Президентом і Прем'єр-міністром тривав конфлікт, який поступово набував гостріших форм.

Україну вразили наслідки світової економічної кризи 2008—2009 рр., що виявила слабкість банківської системи й нерозважливість кредитної політики в попередні декілька років. Країна була під загрозою дефолту.

Стабільність гривні вдалося утримати на рівні 1 дол. = 7—8 грн. лише завдяки фінансовій допомозі МВФ. Натомість удвічі зросла зовнішня заборгованість України.

Падіння української економіки у 2009 р. стало закономірним наслідком якості економічного зростання в докризовий період.

Враховуючи високий рівень вразливості української економіки, погіршення економічної ситуації у світі закономірно спричинило розгортання в нашій країні системної економічної кризи.

Навіть фінансова й економічна криза не вгамувала політичні пристрасті й не сприяла об'єднанню політичних сил. Економічні негаразди і політичні чвари у владній команді призвели до стрімкого падіння її авторитету в суспільстві, особливо пропрезидентських політичних сил.

На такому тлі у країні розпочалася передвиборча президентська кампанія. Вибори були призначені на 17 січня 2010 р.

Перший тур голосування не виявив переможця. Голоси виборців розподілилися таким чином: В. Янукович 35,32 %, Ю. Тимошенко 25,05 %, С. Тігіпко 13,06 %. Інші 15 кандидатів отримали менше 7 %. Чинний президент В. Ющенко набрав 5,45 %.

У другому турі з мінімальною перевагою перемогу здобув В. Янукович (48,95 проти 45,47 % у Ю. Тимошенко). Обрання нового Президента призвело до чергового переформатування в парламенті.

Із порушенням чинної Конституції було створено нову пропрезидентську коаліцію кількістю 235 депутатів у складі фракцій Партії регіонів, КПУ, Блоку Литвина, позафракційних депутатів і депутатів, що погодилися увійти до коаліції на основі індивідуального членства.

Коаліція сформувала уряд на чолі з М. Азаровим. Новий уряд і Президент змінили зовнішньополітичний курс і внутрішню політику країни. За рішенням Конституційного Суду України було скасовано конституційну реформу 2004 р. й відновлено дію Конституції 1996 р.

Спроба запровадити в Україні парламентсько-президентську форму правління завершилася поразкою.